

[Ragnhild Andersen.]

hun også få, hvis hun er i trang, hvis helbredet er dårligt, hvis hun er ved at få en uddannelse, hvis der er vanskeligheder med børnenes pasning o. s. v., men jeg mener, at hun, hvad enten hun er enke eller enligstillet, skal have mulighed for at blive hjemme og passe børnene, hvis hun har flere børn. Man bør også give den enlige moder støtte, som, uanset at hun har flere børn i hjemmet og en dobbelt arbejdsbyrde, alligevel tager arbejdet på arbejdspladsen op og søger at forsørge sig selv og sine børn. En sådan moder bør i alle tilfælde efter vor opfattelse have ret til sine børnepenge uanset indtægten størrelse, i hvert fald bør indtægtsgrænsen være betydelig højere, end den er i dag. Jeg har allerede sagt, at en sådan bestemmelse desværre mangler i lovforslaget. Jeg håber, det vil være muligt at få udvalget til at stille forslag herom, idet jeg gør opmærksom på, at der i forbindelse med loven om enkepension bliver tale om en besparelse for samfundet, hvis man giver mødrene ret til deres børnepenge. Det vil dog være billigere for samfundet at sikre mødrene deres faderbidrag udlagt af det offentlige end at yde dem enkepension.

Mit parti mener, at pensionen må være højere end den foreslåede folkepension til enlige. Som bekendt anser vi ikke folkepensionen for stor nok, og vi mener også, at den bør være ens i hele landet. Det samme mener vi om denne pension. Pensionen må være større især til de mødre, der har børn at forsørge. Efter min opfattelse burde man i hvert fald foruden folkepensionen plus faderbidrag også give mødrene det, man kalder moderbidrag.

Pensionen er i hovedstaden foreslået at skulle andrage 3 528 kr., den er mindre i købstæder og landkommuner. Faderbidraget er 948 kr. D. v. s. at en enke på 45 år med to børn i dag foruden selve folkepensionen til enlige på 3 528 kr. vil kunne få faderbidrag på 1 896 kr., i alt 5 424 kr. Forudsætter vi, at en sådan moder vil give

sine børn en uddannelse, hvad mange stræber efter og mange gør — jeg kunne nævne eksempler i så henseende, som viser, hvor meget kvinderne ofrer på, at deres børn skal kunne få en uddannelse; alligevel kan de ikke klare det, fordi deres økonomiske forhold er for ringe — vil hun have meget vanskeligt derved, ja, for nogles vedkommende vil det være komplet umuligt. Endnu vanskeligere vil det være i købstæder og landkommuner. Faderbidraget regnes at skulle dække tre femtedele af udgifterne ved barnets forsørgelse. Moderbidraget er altså to femtedele eller 636 kr. i hovedstaden til børn over to år. Det ville gøre lovforslaget betydelig bedre, hvis man også gav enker og enlige mødre med børn og forsørgerbyrder i hvert fald moderbidraget.

Jeg har ligesom det ærede medlem fru Edel Saunte en lille bemærkning at gøre til reglerne om, hvornår børnebidrag ikke udbetales. Jeg har hæftet mig ved, at der i § 3, stk. 2, nr. 3, står, at børnebidrag ikke kan udbetales, hvor resolution ikke kan udfærdiges, f. eks. fordi barnefaderen ikke kan identificeres. Jeg tror ikke, man skal lade fædrenes eller mødrenes synder nedarve på børnene, og jeg opfordrer til, at man ser på denne bestemmelse. Er moderen værdig til at modtage enkepension, må hun også, når hun har forsørgerbyrde, være værdig til at modtage børnebidrag.

I § 3 står ligeledes, at børnebidrag i almindelighed ydes til det 15. år. Under skolegang, lære eller anden uddannelse kan det udbetales til det 18. år. Det er de samme bestemmelser som efter folkepensionsordningen, men efter min gruppes opfattelse bør moderen, når barnet er i lære eller under uddannelse, kunne få børnetillæg op til det 21. år, forudsat naturligvis, at der er behov derfor, at barnet ikke er på en arbejdsplads og tjener fuld arbejds løn. Dette forhold burde også ændres i folkeforsikringsloven. I vore dage kommer børn ofte først i lære, når de er 16 år; det er endog ikke ualmindeligt, at de er 17 eller 18 år, før de når at komme i lære, så de kan ikke være færdige,